

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobkyně: **A. B.**
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům
Kovářská 4, 190 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064**
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. září 2020, č. j. OAM-135/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. září 2020, č. j. OAM-135/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla žalobou podanou dne 21. 10. 2020 rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 9. 2020, č. j. OAM-135/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017, kterým ji ústřední správní orgán neudělil mezinárodní ochranu podle §

12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní argumentace

2. Žalobkyně předně vyjádřila svou obavu z pronásledování, přičemž taková důvodná obava je azylově relevantním důvodem dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalobkyně byla od roku 2012 členkou organizace Nida Vatanda Harekati s humanitárním a částečně politickým programem zaměřeným proti vládnoucímu režimu.
3. Dle žalobkyně zvolil žalovaný postup účelového vyhledávání nových skutečností, které by dle jeho odůvodnění mohly změnit závěry přijaté Nejvyšším správním soudem. Žalovaný nijak nepopřel skutkový stav a průběh tvrzených událostí, nevyvrátil její azylový příběh ani nijak jinak nezpochybnil věrohodnost událostí, které se staly před tím, než žalobkyně s manželem opustili zemi. Žalovaný pouze zopakoval svůj závěr, který nemá oporu ve zjištěných skutečnostech. Dle informací o zemi původu se zájem státních orgánů neomezuje pouze na významné opoziční představitele. Žalobkyně dále sdělila, že neprokáže-li se, že je osoba nebo výpověď žadatele nevěrohodná a v řízení vyjde najevo, že žadatel je v zemi původu pronásledován pro uplatňování jeho politických práv a svobod, pak jsou splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný je povinen zkoumat, nakolik jsou obavy žadatele z pronásledování důvodné, tedy jaká je pravděpodobnost, že by byl žadatel v případě návratu do vlasti vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů, přičemž postačí naplnění důkazního standardu přiměřené pravděpodobnosti. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, dle kterého: *„Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu ... je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“*
4. V podmínkách azylového řízení je uplatňována zásada v pochybnostech ve prospěch žadatele. Pokud tedy žadatel věrohodně tvrdí, že je pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu, je třeba z jeho tvrzení vycházet a mít je za pravdivá, není-li prokázán opak, což je možné zejména prostřednictvím přesných a aktuálních zpráv o zemi původu. K problematice hodnocení věrohodnosti žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. 6 Azs 50/2003: *„V řízení o udělení azylu musí správní orgán často rozhodovat v důkazní nouzi. Za této situace je nutné při hodnocení důkazů vzít v úvahu také způsob výkonu státní moci v zemi původu, možnost uplatňování politických práv a další okolnosti, které mohou mít vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Taková výhrada pochybnosti se uplatní ve prospěch žadatele například tam, kde z dalších důkazů plyne, že stav dodržování lidských práv v zemi původu je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizení osob, častému používání mučení. Naopak, je-li země původu žadatele o azyl právním státem s demokratickým režimem, je na žadateli o azyl, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován.“* a na rozsudek ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004, dle kterého:

„Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ Další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70 pak specifikuje, že *„Pokud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy a žadatel splní podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 směrnice Rady 2004/83/ES, správní orgán je povinen z takového tvrzení vycházet.“*

5. V průběhu řízení doložila žalobkyně doporučující dopis a zprávu o psychologickém vyšetření, k jejichž překladu žalovaný nepřikročil. Žalobkyně spatřuje rozpor v nekonzistentním hodnocení věrohodnosti její osoby, kdy správní orgán na jednu stranu pochybuje o věrohodnosti žalobkyně, na stranu druhou nepřeloží a neprovede důkazy přímo se vztahující k její osobě s odkazem na skutečnost, že vychází z její výpovědi. Žalobkyně dále doložila obrazové materiály, kdy u předloženého videa, na kterém žalobkyně hovořila, žalovaný neuvedl, jaký vliv má tato skutečnost na jeho hodnocení. Dle žalobkyně jsou uvedené obrazové materiály verifikací její kontinuální protirežimní činnosti. Procesní pochybení vnímá žalobkyně i v tom, že ji žalovaný nekonfrontoval se skutečností, že se mu některé z odkazů nepodařilo zpřístupnit. Pro žalobkyni je, s přihlédnutím k neobstarání vlastních informací o zemi původu, s podivem i skutečnost, že žalovaný nepřihlédl k předkládaným materiálům v anglickém jazyce týkajících se vybraných aspektů situace v Ázerbájdžánu s odůvodněním, že se netýkají situace žalobkyně.
6. Jako nejzávažnější pochybení považuje žalobkyně neprovedení navrženého videohovoru s R. H., a to bez odůvodnění. Takový postup není možný ani z důvodu možného narušení důvěrnosti. K údajné nevěrohodnosti občanského průkazu R. H. žalobkyně odkazuje na své vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí, kde sdělila, že předmětný občanský průkaz byl vydán během výkonu trestu, což je jeden z případů, kdy je vydán občanský průkaz bez biometrických údajů. Tyto skutečnosti však žalovaný nejen neuvedl ve svém rozhodnutí, ale nijak je ani neověřil a nekonfrontoval se svými zjištěními.
7. K policejnímu předvolání žalobkyně uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že toto předvolání není autentické, což v kombinaci s dalšími skutečnostmi vede k závěru o nevěrohodnosti výpovědi. Z rozhodnutí však neplyne, v čem je kombinace s dalšími skutečnostmi spatřována, kdy správní orgán pouze uvedl, že při pohovoru v únoru 2017 popisovala žalobkyně incidenty z roku 2016 do jisté míry odlišně, než při pohovoru provedeném v listopadu 2019. Žalovaný hodnotí nevěrohodnost policejního předvolání v kontextu nevěrohodnosti žalobkyně, která nikdy nebyla prokázána. Žalobkyně nikdy neoznačila předvolání za pravé, žalovaný nadto uvedl, že samo o sobě není důkazem pronásledování žalobkyně ve vlasti. Jestliže žalovaný označil předvolání za falzum, měl tak učinit v kontextu důkazní váhy samotného dokumentu. Dle žalobkyně je možné, že nepravé předvolání vyhotovila její matka se záměrem ochránit dceru před návratem. S ohledem na zkorumpovaný státní aparát mohlo být předvolání zfalšováno samotnými policisty za účelem vydirání.
8. Žalobkyně dále spatřuje nezákonnost rozhodnutí v rozhodování na základě podkladů, které nejsou součástí jejího správního spisu, ale spisu manžela. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že: *„dále doplňuje, že jako nevěrohodné posoudil i žádost manžela*

žadatelky, N. B., u kterého shledal více elementů naznačujících nevěrohodnost jím vyjádřených důvodů. Žádost obou manželů je dle názoru správního orgánu třeba posuzovat společně, neboť oba uvádí stejné důvody a obdobně vypovídají o potížích, které ve vlasti měli.“ Jestliže žalovaný k takovému postupu přistoupil, měl učinit důkazní prostředky ve věci manžela součástí jejího správního spisu a dostatečně popsat závěry, ke kterým došel. Jelikož nejsou klíčové podklady součástí správního spisu, skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, nemá ve správním spisu oporu. Rozhodnutí žalovaného tak nemůže obstát ani z hlediska dodržení zásady materiální pravdy a volného hodnocení důkazů. Dále došlo k porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť s těmito podklady pro vydání rozhodnutí nebyla žalobkyně seznámena. Rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti.

9. Dále žalobkyně vytkla, že si žalovaný neobstaral relevantní informace o zemi původu, přičemž odkázala na příručku EASO: Posuzování důkazů. Byť si správní orgán musel být vědom nutnosti osvětlit situaci žalobkyně, zprávy od nejrespektovanějších organizací (Amnesty International, Freedom House a Human Right Watch) oproti minulému řízení neshromáždil. Následně žalobkyně poukázala na aktuální zprávu organizace Freedom House. Žalobkyně upozornila i na eskalující boje na území Náhorního Karabachu, kdy se již nejedná o lokální konflikt, nýbrž o válku mezi Ázerbájdžánem a Arménií. V této situaci je třeba hodnotit nejen blízkost konfliktu k místu pobytu žalobkyně, ale i vliv tisíců vnitřně přesídlených osob na dostupnost základních sociálních či zdravotních služeb. K tomuto odkázala na internetové články. Napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno 18. 9. 2020, z veřejně přístupných zdrojů přitom bylo možné již v předcházejícím období získávat informace o zhoršující se bezpečnostní situaci v Náhorním Karabachu. Žalovaný tedy měl v době vydávání rozhodnutí přihlídnout k aktuální situaci ozbrojeného konfliktu v blízkosti bydliště žalobkyně.
10. Nejen ve vztahu k válečnému konfliktu na území, ale i žalobkyní tvrzeným skutečností se měl potom žalovaný vypořádat nejen s důvody udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, ale i s důvody udělení doplňkové ochrany. K důkaznímu standardu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006, dle kterého: „*přiměřená pravděpodobnost (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane.*“ Ve vztahu k důvodům pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu pak dodává: „*Ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by pak muselo být splněno, že stěžovateli hrozí "reálné nebezpečí" takového zacházení. "Reálným nebezpečím" (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení "skutečné nebezpečí") nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.*“
11. Žalobkyně dále namítla porušení zájmu dítěte (nezletilá dcera je vedena ve společném řízení s manželem žalobkyně), kdy nucené vycestování z České republiky by znamenalo porušení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť by jejich vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. K tomuto odkázala

žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018 – 32, dle kterého se aplikování zákona o azylu nemůže dostat do kolize s mezinárodními závazky plynoucími z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a na usnesení ze dne 2. 1. 2012, č. j. 6 Azs 35/2011 – 47, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že nelze vyloučit podřazení některých zásahů do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalobkyně závěrem uvedla, že dcera žije na území České republiky celý život a nemá jiný domov, přičemž se do současné situace nedostala vlastní vinou.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný úvodem sdělil, že dle jeho názoru nedošlo k porušení příslušných ustanovení správního řádu a zákona o azylu, kdy z jeho strany bylo postupováno v souladu s § 28 odst. 1 zákona o azylu. Správní orgán provedl dne 12. 11. 2019 doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž je přesvědčen, že žalobkyní popsané incidenty nemají přímou souvislost s jejím vycestováním, s podáním žádosti o mezinárodní ochranu a nenásvědčují důvodným obavám z pronásledování. Dle žalovaného není dán důvod, pro který by se měly státní orgány v zemi původu o žalobkyni zajímat. Uváděné potíže nedosáhly úrovně, kterou by bylo možné za pronásledování označit. Příjezd do Evropy nebyl učiněn za účelem vyhledání mezinárodní ochrany, nýbrž z důvodu rekreace s plánem návratu do vlasti. Problémy ve vlasti měla žalobkyně v roce 2013 nebo 2014, poté do září 2016 žádným potížím vystavena nebyla, své aktivity utlumila a ve své vlasti není trestně stíhána.
13. Dne 22. 5. 2020 byla žalobkyni dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a uvést nové skutečnosti a důkazy, této však nevyužila. Dne 22. 7. 2020 získal správní orgán od Ministerstva zahraničních věcí nové informace, proto přistoupil k provedení nového seznámení s podklady, přičemž žalobkyně podpůrně doložila několik internetových článků zaměřených na vzdělávání, zdravotní péči, práva zvířat a přístup policie k lidem. Tyto vzal žalovaný, včetně doporučujícího dopisu, psychologického posudku a dalších článků v anglickém jazyce, v úvahu již v předchozím řízení.
14. Dne 12. 11. 2019 žalobkyně doložila předvolání na policii z října 2019, k němuž uvedla, že jí bylo doručeno v její nepřítomnosti a bylo by potřeba zohlednit i potenciální možnost, že bylo ve vlasti vyhotoveno záměrně za účelem diskreditace její osoby. Dle informace Ministerstva zahraničních věcí předložené předvolání, které má dokazovat, že je žalobkyně doposud předmětem zájmu státních orgánů Ázerbájdžánu, svojí formou vzbuzuje silné podezření, že jde o málo zdařilý padělek (viz odůvodnění na str. 7 napadeného rozhodnutí). Dle zmíněné informace tento materiál není autentický, což vede správní orgán v kombinaci s dalšími skutečnostmi k závěru o nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2008, sp. zn. 50 Az 102/2008). Dne 27. 8. 2020 doložila žalobkyně své vyjádření k podkladům rozhodnutí, ve kterém uvedla, že navrhuje provedení důkazu prostřednictvím videokonference s jejím přítelem R. H., o jehož občanském průkazu bylo v průběhu řízení tvrzeno, že je falzifikátem. Ne všechny dokládané a navrhované materiály jsou pro posouzení případu žalobkyně stěžejní. Správní orgán disponuje dostatkem vlastních podkladů, které jsou pro hodnocení její situace dostatečné a žalobkyně je nijak nerozporovala. Správní orgán veškeré odkazy doložené žalobkyní dne 27. 8. 2020 na zdroje v ázerbájdžánském jazyce vzal v úvahu při posuzování její žádosti o udělení

mezinárodní ochrany. Vybrané téměř totožné listiny předkládané v řízení manžela žalobkyně byly z důvodu hospodárnosti řízení přeloženy do českého jazyka u řízení manžela. Žádný z doložených podkladů nevypovídá o skutečnosti, která by nebyla do jisté míry objasněna v rámci výpovědi žalobkyně v průběhu správního řízení.

15. V řízeních o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a jejího manžela, protože jejich žádosti je nutné hodnotit ve společném kontextu, nebyly rozporovány jimi uváděné skutečnosti a události. Po zhodnocení výpovědi žalobkyně o okolnostech jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení hlavních motivů k odchodu z vlasti a posouzení informačních pramenů, nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 nebo, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Případné vycestování žalobkyně po posouzení informací o zemi původu nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Z informací, které si správní orgán opatřil k situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v Ázerbájdžánu nevyplývá, že by v zemi původu probíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Navíc dne 10. listopadu 2020 oznámil ruský prezident, že Arménie a Ázerbájdžán dosáhli ukončení bojů.
16. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
18. Dne 16. 2. 2017 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Po skončení azylového řízení vydal žalovaný dne 10. 11. 2017 rozhodnutí, kterým rozhodl o neudělení azylu. Na základě soudního přezkumu bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu projednání. Proto správní orgán přistoupil k opětovnému posouzení žádosti a dne 12. 11. 2019 provedl doplňující pohovor, během kterého žalobkyně sdělila, že si nevzpomíná na přesný počet incidentů s policií, nicméně nejzávažnější z nich se odehrál v průběhu jejího těhotenství, kdy byla po účasti na mítinku odvedena policií na stanici. V důsledku špatného zacházení musela být odvezena do nemocnice záchrannou službou. Dalším incidentem bylo rozeznání průvodu policií a následné zadržení a odvezení na odlehlé místo. Naposledy byla žalobkyně zadržena v září nebo v říjnu 2016 v souvislosti s mítinkem na stadionu Mehsul. Následující den byla předvolána na policii, 8 hodin vyslýchána, nedostávala vodu ani jídlo. Jelikož zdravotní stav žalobkyně nebyl z důvodu těhotenství dobrý, zkolabovala a díky úplatku byla odvezena domů. V roce 2016 byla zadržena v souvislosti s výrobou protivládních nálepek a byla 5 až 6 hodin vyslýchána. Po posledním incidentu žalobkyně s manželem opustili zemi původu. Žalobkyně dále doložila předvolání na policii ze dne 29. 10. 2019.
19. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je důvodná.

20. V rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 20/2019-59, kterým bylo zrušeno předcházející rozhodnutí žalovaného, Nejvyšší správní soud konstatoval, že jestliže nebude vyvrácena souvislost pronásledování žalobkyně a její politické aktivity, jedná se o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona azylu, resp. o jednání, které zakládá odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů dle § 12 písm. b) uvedeného zákona. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že pokud bude s dostatečnou pravděpodobností akceptována skutková verze žalobkyně, musí být jednání, kterému byla vystavena, označeno za pronásledování, jehož původcem jsou státní orgány země původu žalobkyně.
21. Krajský soud se neztotožňuje se závěrem žalovaného o nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně. K tomuto správní orgán dospěl na základě předvolání na policii, které bylo vyhodnoceno jako falsum. Krajský soud nerozporuje informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 3. 2020, č. j. 146964-6/2019-LPTP, nicméně to, jak správní orgán tento důkaz hodnotil, považuje za nesprávné. Sám žalovaný v souvisejícím rozhodnutí manžela žalobkyně konstatoval, že samotné předvolání není bez dalšího důkazem pronásledování. V rozporu s tímto sdělením však žalovaný přikládá tomuto, dle informace Ministerstva zahraničních věcí neautentickému, předvolání na policii nepřiměřenou váhu a hodnotí jej jako zásadní rozpor vedoucí k závěru o nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně stran potíží s policií v Ázerbájdžánu. Dle názoru krajského soudu i v případě, kdy bylo předloženo ze strany žalobkyně pravděpodobně zfalšované předvolání, je třeba hodnotit všechny okolnosti daného případu a není možné dovozovat, že tato skutečnost sama o sobě představuje důvod k posouzení výpovědi žalobkyně jako nevěrohodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 1 Azs 3/2013-27). Žalobkyně poskytla v průběhu azylového řízení konzistentní výpověď, přičemž se držela jedné dějové linie. Pouhé předložení sporného předvolání na policii není natolik závažným rozporem, aby bylo možné uzavřít, že výpověď žalobkyně stran jejích problémů s policií je nevěrohodná.

V. Závěr a náklady řízení

22. S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavírá, že ze strany správního orgánu nedošlo k vyvrácení souvislosti mezi politickou aktivitou žalobkyně a jejím pronásledováním ani nebyla poskytnuta nevěrohodná výpověď. Pokud tedy nevystanou nové skutečnosti, jsou pro trojici incidentů (září 2016 – únor 2017) dány okolnosti pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu. Proto krajskému soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení, ve kterém bude vázán vysloveným právním názorem.
23. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně, které by jinak v souladu s uvedeným ustanovením právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady neúčtovala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 24. června 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně